

Ощърбениятъ месечко.

Навела се баба подъ камината, голѣмъ огънь наръшкала. И до огъня въ черното мѣнче спуща бѣли яйца. Бѣли ги спуща, червени ги вади. Търкулнали се на рогозката, спятъ Ваню и Кунито пригърнати. До Ванювата глава мърка сивото котенце, мърка и го гжделичка съ дългитѣ

си мустачета. Усмивва се Ваню и котенцето се усмивва.

Презъ кумина гледа голѣмия Месечко. Той се е промъкналъ между клонитѣ на ябълката и е опърлилъ мѣничкитѣ бѣли цвѣтчета. Залепилъ очи — гледа. Баба го пжди:

— Да си вървишъ, магаре, ще ми урочасашъ яйцата. Махвай се отъ тука, че като грабна метлата, разбивамъ ти главата!

Не се маха Месечко. Много му се ще едно червено яйце. Само единчко. Да си го сложи въ торбата и да поеме нагоре по небето. Да отиде въ божия рай. Тамъ го чака младата звезда — Вечерницата, неговата годеница. И когато го попита какво ѝ носи отъ долната земя, той да извади яйцето. Да се зачерви и тя като великденско яйце отъ радост. Другитѣ звезди да се пукнатъ отъ завистъ.

Моли се Месечко:

— Само едно, мари бабо! Утре вечеръ ти се вричамъ: до полунощъ на прозорчето ще ти свѣтя, додето изпредишъ три кждѣли.

